

Další účastník řízení před odvolacím senátem: Rüdiger Bartmann (Gladbeck, Německo)

Návrhová žádání žalobkyně

— změnit napadené rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu OHIM ze dne 18. listopadu 2009 ve věci R 656/2008-4 tak, že stížnosti žalobkyně ze dne 22. dubna 2008 bude vyhověno v plném rozsahu a odpůrci bude uložena povinnost nést náklady námitkového řízení, odvolacího řízení a řízení o této žalobě;

— podpůrně, vrátit rozhodnutí Úřadu k dalšímu řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Přihlašovatelka ochranné známky Společenství: Žalobkyně

Dotčená ochranná známka Společenství: Slovní ochranná známka „MAGIC LIGHT“ pro výrobky zařazené do tříd 3, 8, 10, 21, 22, 26 a 44 (příhláška č. 5 196 597).

Majitel ochranné známky nebo označení namítaných v námitkovém řízení: Rüdiger Bartmann

Namítaná ochranná známka nebo označení: Německá slovní ochranná známka „MAGIC LIFE“ č. 30 415 611 pro výrobky zařazené do třídy 3.

Rozhodnutí námitkového oddělení: částečné vyhovění námitkám.

Rozhodnutí odvolacího senátu: zamítnutí odvolání.

Dovolávané žalobní důvody: Porušení čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009⁽¹⁾, neboť odvolací senát se dopustil nesprávného právního posouzení nebezpečí záměny.

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 78, 24.3.2009, s. 1).

Žaloba podaná dne 29. ledna 2010 — Bank Melli Iran v. Rada

(Věc T-35/10)

(2010/C 100/72)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Bank Melli Iran (Teherán, Írán) (zástupce: L. Defalque, advokát)

Žalovaná: Rada Evropské unie

Návrhové žádání žalobkyně

— zrušit bod 4 část B nařízení Rady (ES) č. 1100/2009 o omezujících opatřeních vůči Íránu, jakož i rozhodnutí Rady ze dne 18. listopadu 2009;

— uložit Radě náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Prostřednictvím této žaloby se žalobkyně domáhá částečného zrušení nařízení Rady (ES) č. 1100/2009 ze dne 17. listopadu 2009⁽¹⁾, kterým se provádí čl. 7 odst. 2 nařízení (ES) č. 423/2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu⁽²⁾ a zrušuje rozhodnutí 2008/475/ES⁽³⁾ v rozsahu, v němž zahrnuje žalobkyni do seznamu fyzických a právnických osob, subjektů a orgánů, jejichž prostředky a finanční zdroje jsou zmraženy v souladu s uvedenými ustanoveními.

Žalobkyně usiluje o zrušení bodu 4 části B přílohy v rozsahu, v němž se jí týká a na podporu své žaloby uplatňuje čtyři žalobní důvody:

Zprvé, žalobkyně tvrdí, že přijetím napadeného nařízení a rozhodnutí bylo porušeno její právo na obranu a konkrétně její právo na nestranné vyslechnutí, jelikož neobdržela žádné důkazy nebo dokumenty na podporu tvrzení Rady. Dále uvádí, že dodatečná tvrzení týkající se rozhodnutí z roku 2008 jsou vágní, nejasná a není možné, aby na ně žalobkyně odpověděla, protože jí bylo upřeno právo na to, aby byla vyslechnuta.

Žalobkyně rovněž tvrdí, že žalovaná porušila svou povinnost poskytnout dostatečné odůvodnění.

Zadruhé, žalobkyně tvrdí, že Rada neuvedla individuální a specifické důvody pro napadené akty, čímž porušila čl. 15 odst. 3 nařízení č. 423/2007.

Zatřetí, žalobkyně tvrdí, že se žalobkyně dopustila chyby ve výkladu čl. 7 odst. 2 písm. a), b) a c) nařízení č. 423/2007, jelikož Rada podle názoru žalobkyně nevysvětlila, jak běžné bankovní aktivity žalobkyně prokazují její účast nebo přímé spojení s činnostmi citlivými z hlediska šíření jaderných zbraní.

Žalobkyně nadto zpochybňuje legalitu rozsudku Tribunálu ze dne 14. října 2009⁽⁴⁾, proti kterému se žalobkyně odvolala k Soudnímu dvoru⁽⁵⁾, kterým Tribunál zamítl její žalobu na zrušení rozhodnutí Rady 2008/475/ES⁽⁶⁾ ze dne 23. června 2008. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení v tom, že rozhodl, že nařízení č. 423/2007 a rozhodnutí 2008/475/ES byly legálně přijaty kvalifikovanou většinou a nikoliv jednomyslně všemi členy. Podle názoru žalobkyně, vzhledem k tomu, že nařízení č. 423/2007 představuje právní základ pro přijetí nařízení a rozhodnutí napadených touto žalobou, je výše uvedené odůvodnění použitelné na tuto žalobu. Žalobkyně tudíž tvrdí, že Rada porušila podstatné procesní náležitosti stanovené Smlouvou, právními pravidly k jejímu provedení a čl. 7 odst. 2 společného postoj 2007/140/SZBP⁽⁷⁾.

Žalobkyně dále zpochybňuje rozsudek Tribunálu v rozsahu, v němž Tribunál rozhodl, že posuzovací pravomoc Rady, založená na čl. 7 odst. 2 nařízení č. 423/2007 je autonomní a tudíž odmítla relevantnost rozhodnutí Rady Bezpečnosti OSB, čímž porušila zásady proporcionality a ochrany vlastnického práva. Žalobkyně tvrdí, že se stejné odůvodnění použije na nařízení a rozhodnutí napadená touto žalobou, jelikož Rada nevzala v úvahu rozhodnutí RB OSN a tudíž porušila zásady proporcionality a ochrany vlastnického práva.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 303, s. 31.

⁽²⁾ Nařízení Rady (ES) č. 423/2007 ze dne 19. dubna 2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. L 103, s. 1).

⁽³⁾ Rozhodnutí Rady ze dne 23. června 2008, kterým se provádí čl. 7 odst. 2 nařízení (ES) č. 423/2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. L 163, s. 29).

⁽⁴⁾ Věc T-390/08, Bank Mellí Iran, v. rada, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

⁽⁵⁾ C-548/09 P, Bank Mellí Iran v. Rada.

⁽⁶⁾ Úř. věst. 2008 L 163, s. 29.

⁽⁷⁾ Společný postoj Rady 2007/140/CFSP ze dne 27. února 2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu, Úř. věst. 2007 L 61, s. 49.

Žaloba podaná dne 1. února 2010 — Internationaler Hilfsfonds v. Komise

(Věc T-36/10)

(2010/C 100/73)

Jednací jazyk: němčina

Účastníci řízení

Žalobce: Internationaler Hilfsfonds e.V. (Rosbach, Německo)
(zástupce: H. Kaltenecker, Rechtsanwalt)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání žalobce

— zrušit rozhodnutí Komise ze dne 9. října 2009 a 1. prosince 2009 v rozsahu, v němž odepírají žalobci přístup k nepřístupným dokumentům;

— uložit žalované náhradu nákladů řízení a nákladů žalobce.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobce napadá rozhodnutí Komise ze dne 9. října 2009, kterým byla částečně zamítnuta jeho žádost o přístup k nepřístupným dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, jakož i dopis Komise ze dne 1. prosince 2009, ve kterém bylo žalobci sděleno, že rozhodnutí o jeho potvrzující žádosti o přístup k dokumentům ve spise smlouvy LIEN 97-2011 nemůže být vydáno v odpovídající lhůtě.

K odůvodnění své žaloby uplatňuje žalobce v podstatě argument, že Komise nebyla při uplatnění výjimek podle čl. 4 odst. 3 a 4 nařízení (ES) č. 1049/2001⁽¹⁾ oprávněna odepřít mu přístup k požadovaným dokumentům. V této souvislosti je rovněž uváděno, že existuje převažující veřejný zájem na poskytnutí dosud nepřístupných dokumentů.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 3).